

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi C. T. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. I ACz (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2021 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

C. T. (dalej: skarżący) pismem z 24 sierpnia 2020 r. wniósł osobiście do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w (...) skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość), która dotyczyła postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie I ACz (...)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość jest uregulowana w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. 2018 r., poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

Zasady zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym określa art. 87¹ k.p.c. Regułą jest, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, jak również przy czynnościach procesowych związanych z tym postępowaniem, podejmowanych przed sądem niższej instancji, obowiązuje zastępstwo stron przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że czynności procesowe podejmowane osobiście przez stronę przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków określonych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12, 25 czerwca 2019 r., V CZ 48/19). Sporządzenie środka zaskarżenia osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, powoduje konieczność odrzucenia tego środka zaskarżenia, bez wzywania do uzupełnienia braku pisma (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, 25 czerwca 2020 r., V CZ 30/20).

W rozpoznawanej sprawie, skargę na przewlekłość sporządzoną i wniesioną osobiście przez C. T. do Sądu Najwyższego, wobec niewykazania, że skarżący należy do kręgu osób wskazanych w art. 87¹ § 2 k.p.c., należało uznać za bezskuteczną. Skarżący nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c., dlatego wniesiona skarga na przewlekłość, jako niedopuszczalna z mocy prawa podlega odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 3 oraz art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.